

Simone Foekens

Roman

Geluk te over

Simone Foekens

Geluk te over

Uitgeverij Zomer & Keuning

Hoofdstuk 1

Ze heeft het niet gehaald. Net niet.

De eerste kille regendruppels vallen terwijl Fie huiverend de afstand tussen de auto en de voordeur overbrugt. De gure wind staat net verkeerd en dikke regendruppels waaien onder het afdakje. Een ijskoude druppel valt precies in haar nek als ze iets voorovergebogen de voordeur van het slot draait. Ze voelt het kippennet over haar armen trekken als hij naar beneden glijdt.

Snel stapt Fie de karakteristieke hal van de grote jarendertigwoning binnen en duwt de zware voordeur dicht. Alida en Johan hebben misschien toch wel gelijk dat ze de helft van het jaar in Spanje bivakkeren, denkt ze terwijl ze haar handtas op het haltafeltje zet. Over een paar dagen vertrekken Alida en Johan naar Gran Canaria, waar ze tot eind november zullen blijven. Na de feestdagen is de Costa del Sol aan de beurt. Marie en Anton gaan binnenkort weer naar de Algarve voor hun jaarlijkse portie zonneshijn.

Weer huivert Fie. Nu niet vanwege de losgebarsten herfstregen, maar van afschuw. Overwinteren. Zolang het niet over trekvogels gaat, bezorgt het haar rillingen.

Met trage gebaren hangt ze haar jas over het hangertje. Bijna heel haar leven heeft ze gereisd en van alles ondernomen. Het gezapige overwinteren aan de Zuid-Europese kust trekt haar helemaal niet. Zowel Alida als Marie spreken het gezapige tegen en zeggen dat Fie er een verkeerd beeld van heeft. Maar nee, hoe Fie soms ook kan mopperen op het onbestendige Nederlandse weer, Zuid-Europees overwinteren komt niet in haar woordenboek voor. Evenmin als 'de zon opzoeken'.

'Wat let je om het eens te proberen? Wie weet hoe goed het je

bevalt,' had Marie met hoog opgetrokken wenkbrauwen gezegd. 'Je kunt er helemaal je eigen invulling aan geven, want je hoeft met niemand rekening te houden.'

'Marie!' had Alida geschokt gezegd op een toon van 'dat zeg je toch niet?'

Maar Marie had gelijk. Natuurlijk had ze gelijk. Fie hoeft met niemand rekening te houden. Ze is volkomen eigen baas. En dat is haar haar hele leven prima bevallen.

Fie schuift haar voeten in de sleetse Spaanse sloffen en loopt naar de behaaglijk warme woonkeuken. Ze voelt zich er prima bij om met niemand rekening te hoeven houden en haar eigen plan te kunnen trekken.

Alleen op het moment dat haar ouders gingen kwakkelen, heeft ze met liefde haar plannen aangepast. Toen bijna twee jaar na haar moeders heengaan ook haar vader overleed, heeft ze na de begrafenis haar koffer gepakt en is ze naar Denemarken vertrokken en vandaar verder naar het noorden. Als vertaalster kon ze tenslotte overal werken. Bovendien kreeg ze voor haar vader overleed ook nog een ruime toelage van hem, daarna was er de erfenis. Haar vader had het goedlopende keukenbedrijf van zijn vader overgenomen. Het interesseerde hem wel en hij was er ook wel tevreden mee, maar hij deed het vooral omdat het nu eenmaal zo hoorde. Het legde hem geen windeieren. Integendeel zelfs. Toen hij de zestig naderde, kreeg hij van een landelijk opererende keten een heel goed bod op het bedrijf, waar hij zonder er al te lang over na te denken op inging. Hij grapte, dat ze er, zelfs als hij honderdzestig zou worden, nog goed van zouden kunnen leven. Die leeftijd heeft hij, natuurlijk, niet gehaald. Bij lange na niet zelfs, maar toch hebben haar ouders samen nog een paar mooie reizen mogen maken. Daarna heeft ze met haar vader nog een rondreis door Amerika gemaakt. Achteraf gezien begonnen toen zijn klachten al. Maar ja, die waren zo algemeen, dat het al te laat was toen hij een dokter raadpleegde.

Nu heeft ze haar ouders qua leeftijd overleefd. Haar reislust is grotendeels uitgeblust. Ze gaat er vrijwel nooit meer opuit. Hoewel ze niet mag klagen over haar gezondheid, moet ze toch toegeven dat ze geen veertig meer is. En ook geen vijftig. De zeventig staat voor de deur. Ze kan fysiek niet meer wat ze vroeger met gemak kon. Dat bederft het reisplezier.

Fie vult een thee-ei met losse thee. Amandel, kaneel, sinaasappel en een vleugje gember. Verwarmend. Precies wat ze nodig heeft op een gure herfstdag als deze. Precies wat ze nodig heeft nu ze zich wat gedeprimeerd voelt.

Vroeger, ach, nog niet eens lang geleden, wakkerde dat gedeprimeerde gevoel haar reislust juist aan en was ze zelfs al vertrokken voor die gevoelens echt wortel konden schieten.

Maar nu... Nu beseft ze bij het plannen van een reis vaak dat wat ze echt wil niet meer mogelijk is. Wat heeft ze intens genoten van dagenlange trektochten door de natuur. Trektochten, die fysiek en mentaal behoorlijk uitdagend waren. Dat kan niet meer. Wandelen, ja, dat kan ze nog. Voor twintig kilometer draait ze nog steeds haar hand niet om, maar...

Precies! Alweer die 'maar'. Die 'maar' kluistert haar aan huis. Die maakte haar drie jaar terug zo balorig dat ze zich in een opwelling bij het bridgeclubje van Alida, Marie en Trijntje aansloot toen die een vierde vrouw zochten.

Als ze dan een oude bes werd, dan zou ze zich ook zo gaan gedragen en gaan bridgen.

Ze houdt wel van bridgen. Dat is het probleem niet. Maar de gedwongen bridge-winterstop wel, nu ze gaan overwinteren. Alida en Marie dan. Trijntje past met veel plezier op haar kleinkinderen en moet er niet aan denken om die niet bijna dagelijks te zien. Het bridgeclubje is letterlijk een mooi-weerclubje. Van maart tot september, met een onderbreking in de zomervakantie omdat Trijntje en Rinus dan veelvuldig de kleinkinderen opvangen.

O, ze gelooft direct dat het prachtig is om zoveel tijd door te

brengen met de kleinkinderen. Ze weet dat het Trijntje en haar man veel voldoening geeft. Maar om kleinkinderen te hebben, oma te zijn, moet je kinderen hebben en die heeft ze niet. Ze heeft zelfs geen partner. Nooit gehad ook.

Dat was geen bewuste keuze, maar het liep gewoon zo. Je moet tenslotte maar net het dekseltje tegenkomen dat op jouw potje past.

‘Je bent te kritisch,’ had haar moeder meermaals gezegd. Ze denkt niet dat dat zo was. Wensen en principes, ja, die had ze wel.

De thee heeft inmiddels een warme kleur bruin gekregen. Ze schenkt er een scheutje amaretto bij en gaat met het hete brouwsel aan de robuust eiken keukentafel zitten. Peinzend staart ze in het vocht.

Nee, ze heeft geen spijt van haar leven en van de keuzes die ze heeft gemaakt. Keuzes, die meestal geen keuzes leken, maar gewoon de loop van het leven leken te zijn. Pas achteraf zag ze, dat sommige wegen die ze had bewandeld wel degelijk kruisende paden hadden en dat ze daar een andere richting had kunnen inslaan als ze dat had gewild.

Fie nipt van de thee. Het slokje glijdt zacht naar binnen en verwarmt haar van binnenuit.

Ze had verpleegster kunnen worden, zoals veel meisjes deden die ze kende. Of in een winkel kunnen gaan werken. Of op kantoor. Die meisjes kende ze ook wel. Vrijwel allemaal werkten ze een paar jaar en spaarden hun uitzet bij elkaar om vervolgens te trouwen, huisvrouw te worden en meestal kinderen te mogen krijgen.

Hoewel ze goed met haar vader kon opschieten, heeft het haar nooit getrokken bij hem in het bedrijf te gaan werken. Ze wilde niet gezien worden als de dochter van de baas.

Als meisje had ze al meer gereisd en meer van de wereld gezien dan alle andere meisjes die ze kende.

‘Over het paard getild’, ‘luxepaardje’, ‘rijkeluiskindje’.

Die bewoordingen heeft ze allemaal gehoord. Ze was het meisje dat niet hoefde te werken. Het meisje dat er desondanks voor koos om een beroep uit te gaan oefenen, maar dan natuurlijk wel iets bijzonders. Ze volgde haar opleiding aan het Instituut voor Vertaalkunde. Engels en Spaans. Ook van verschillende andere talen pikte ze genoeg op om zich er in die landen mee te kunnen redden.

Fie staat op en pakt een paar theebiscuitjes uit de oude Verkade koektrommel en doopt er een in de thee. In gezelschap zal ze dat nooit doen, maar o, wat zijn die simpele biscuitjes lekker om te soppen.

Voor haar vader moedigde haar aan om ook zelf te gaan reizen en zo verschillende landen en hun culturen van binnenuit te leren kennen. Eerst ging ze naar Engeland en Spanje. Daarna was haar reislust niet meer te bedwingen. Zelfs het toenmalige IJzeren Gordijn hield haar niet tegen.

Fie zucht. Het was een mooie tijd. Overal leerde ze mensen kennen. Ze correspondeerde met hen, zocht sommigen van hen later weer op. Enkel kwamen naar Nederland.

Gek genoeg zijn die contacten met het vorderen van de technologie steeds meer verwaterd. Alsof het te gemakkelijk was om met iedereen in contact te blijven. Brieven die ze met vaste regelmaat schreef en ontving, werden steeds meer vervangen door e-mails, die met een druk op de knop meteen bij de ontvanger in de mailbox ploften.

Gemak dient de mens. Maar te veel gemak is niet goed. Daar worden mensen, zichzelf inclusief, slordig en laks van, is haar onderfinding.

Het spijt haar dat ze haar contacten niet heeft onderhouden. Tegelijkertijd ontbreekt het haar aan zin en moed om te proberen ze nieuw leven in te blazen. Wie reageert er nog op een bericht van iemand waar je al tien jaar niets van hebt gehoord en die je nog veel langer niet hebt gezien?

Mensen zijn verhuisd, mogelijk overleden.

Fie schudt haar hoofd. Ze moet maar eens gaan koken. Ze glimlacht. Restjes opmaken, dat zijn het echt, want voor één persoon heb je nu eenmaal niet veel ingrediënten nodig. Nou ja, de moot zalm heeft ze expres zo groot gekocht voor het diner van deze avond. Verder pasta, wat Parmezaanse kaas, een sjalotje, wat room, verse knoflook, dille en tijm en een flinke scheut Sauvignon Blanc.

Ze houdt de fles tegen het licht en knikt tevreden. Precies genoeg voor de witte wijnsaus en een begeleidend glaasje bij het eten. Lekker!

Ze kookt graag. Ook als ze alleen voor zichzelf moet koken, maakt ze er werk van. Dat snappen haar bridge-vriendinnen niet. Uitgebreid koken voor één persoon, dat vinden ze de moeite niet. Nee, als zij eens alleen zijn, maken ze het zich juist gemakkelijk met een kliekje, een kant-en-klaarmaaltijd of ze bestellen iets.

Fie snippert het sjalotje. Stel je voor dat ze het zich elke keer als ze alleen moest eten gemakkelijk zou maken... dat zou toch verschrikkelijk saai zijn? Het heeft voor haar ook iets met gevoel van eigenwaarde te maken, bedenkt ze. Waarom zou ze wel werk maken van het eten als er iemand anders bij is en dat niet voor zichzelf doen?

Ze begrijpt overigens wel dat haar vriendinnen, die zelden alleen eten, op die momenten juist kiezen voor iets simpels. Het ligt gewoon anders, concludeert ze. Ze pakt de fles olijfolie en giet een scheutje olie in de pan.

Al snel verspreidt zich een heerlijke geur door de keuken. Intussen dekt ze de tafel en steekt de roomwitte kaarsen in de zilveren kandelaars aan. Ook dat doen Alida, Marie en Trijntje niet. Zij eten als ze eens alleen zijn meestal met een bord op schoot voor de televisie.

Dat doet zij ook af en toe. Meestal als er een live sportwedstrijd is die ze graag wil zien. Ze lacht hardop. Als er Olympische Spelen zijn, woont ze zowat voor de televisie. Zelfs in haar eentje kan ze fanatiek naar het toestel schreeuwen. Belachelijk natuurlijk. Alsof

dat ook maar enige invloed op een wedstrijd heeft als ze in haar huiskamer zo meeleeft.

Maar ach, het is haar eigen huis, dus ze mag en kan zo gek doen als ze zelf wil.

Zorgvuldig schept ze de pasta, zalm en saus door elkaar en vult er een klassiek Wedgwood bord mee.

Hoofdstuk 2

‘Hij staat al onder optie.’ Peter zucht.

Lianne draait zich om en leunt met haar rug tegen het aanrecht.
‘Die aan de Bergweg?’

Peter knikt. ‘We hadden het idee dat we heel snel reageerden, maar het was blijkbaar toch niet snel genoeg.’

‘Misschien krijgt diegene die het huis nu onder optie heeft de financiering niet rond en staan wij tweede?’ zegt Lianne hoopvol.

‘Dan zouden we nog kans hebben,’ begrijpt Peter. ‘Tja...’ Zijn blik zegt genoeg. Veel fiducia heeft hij er niet in. Lianne wil positief en hoopvol blijven. Niet dat Peter zo pessimistisch is, maar hij koestert liever geen valse hoop. Hij probeert vooral realistisch te blijven. Ach, dat begrijpt ze ook wel weer, zeker gezien de gebeurtenissen van de afgelopen jaren.

‘Sommige bedrijven doen er jaren over om te verhuizen, maar jouw baas had het binnen de kortste keren rond,’ merkt ze op.

‘Ja.’ Peter zucht weer. ‘Het ellendige is dat de meeste werknemers nu dichterbij hun werk wonen en dat het voor ons ook niet zoveel verder is dat ze verplicht zijn een andere woning aan te bieden of iets dergelijks.’

‘Qua afstand niet, nee,’ zegt Lianne hoofdschuddend. ‘Maar in de spits ben je nu vaak wel drie kwartier onderweg, terwijl je er voorheen nog geen kwartier over deed en het vroeger ook vaak fietste. Het is aardig dat ze een deel van de verhuiskosten willen vergoeden, maar dat is geen structurele oplossing.’ Ze zwijgt als de keukendeur opengaat en de vijftienjarige Nina binnenstapt.

‘Wat eten we?’

‘Dag Nina,’ zegt Lianne.

‘Hallo,’ zegt Nina automatisch. ‘Wat eten we?’

‘Bruine bonen met stroop,’ antwoordt Lianne.

‘En spekjes?’

‘Vandaag niet. Vandaag doen we vegetarisch,’ doet Lianne opgewekt.

‘Hmpf. Ik heb geen trek.’ Nina slingert haar rugzak op haar rug. Haar voetstappen klinken luid op de trap.

‘Ons zonnetje in huis,’ zegt Peter. Het klinkt sarcastisch.

Lianne gaat er niet op in. Ze pakt de placemats en begint de tafel te dekken.

‘Lekker,’ zegt Daan even later als het hele gezin Koops aan tafel zit. Hij bedient zich van de bruine bonen alsof hij een bootwerker is die er een lange werkdag op heeft zitten. Nina neemt met een schuin oog op haar ouders een half schepje. Ze ziet het knipoogje niet dat Peter aan Lianne geeft. Als hij even later opschept, laat hij ook een schep bonen op Nina’s bord belanden.

‘Flauw,’ bromt Nina. ‘Ik zei toch dat ik geen trek had.’

‘Eet nou maar gewoon.’ Lianne kan niet voorkomen dat haar stem wat geïrriteerd klinkt.

Nina werpt een vlugge blik op haar moeder voor ze met lange tanden begint te eten. Ze zegt niets en dat valt Lianne dan weer mee.

Ondanks ‘geen trek’ is Nina’s bord verrassend snel leeg. Peter en Lianne wisselen een geamuseerde blik als Nina nog een keer opschept. Ze zeggen er wijselijk niets van.

O, o, je zult maar puber zijn, denkt Lianne.

‘Moet je vanavond nog werken, mam?’ vraagt Daan.

‘Heb je niet op de kalender gekeken?’ kat Nina meteen, doelend op de magnetische weekkalender die aan de koelkast hangt en waarop Lianne trouw noteert waar ze werkt en wanneer.

Daarnaast worden alle afspraken, tien-minutengesprekken en dergelijke van de kinderen erop geschreven. Hun eigen sociale

agenda is de laatste tijd bedroevend leeg en dat zal voortaan wel zo blijven, denkt Lianne wat triest. In elk geval zolang ze nog niet zijn verhuisd en het forensen Peter te veel energie kost.

De bruine bonen smaken haar ineens niet erg meer.

Het kan nu niet anders. Als ze mocht kiezen, zou ze niet eens willen dat het anders was. Alles is beter dan Peter te verliezen. Peter, haar man, haar maatje, haar beste vriend. Na het zware ongeluk dat hem overkwam op de toen nog korte weg van huis naar het werk kan ze alleen maar diepblij zijn dat hij er nog is. Dat hij nog deel uitmaakt van hun gezin. Dat hij ook qua persoonlijkheid nog is, wie hij daarvoor ook was.

Elke dag zijn ze samen nog dankbaar dat Peter zo goed uit de coma is gekomen, waarin hij drie weken gelegen heeft.

Zelf herinnert Peter zich niets meer van het ongeluk, waarbij hij werd aangereden door een bestelbusje van links, dat met razende vaart door rood reed. Die ochtend en ook de dagen ervoor zijn voorgoed uit zijn geheugen gewist.

Ze glimlacht. Toen Peter eindelijk bijkwam, wilde hij alles op alles zetten om bij het jaarlijkse etentje voor de trouwdag van zijn ouders te kunnen zijn. Met de nodige medicatie en in een rolstoel moest dat best kunnen, vond hij. In zijn beleving moest het etentje nog komen, in werkelijkheid had het etentje twee dagen voor het ongeluk plaatsgevonden. Hij had tussen het voor- en hoofdgerecht een mooie toespraak gehouden. Die toespraak kon hij nog uit zijn hoofd opzeggen, maar het etentje zelf was uit zijn herinnering verdwenen. Volgens de artsen kwam dat vaak voor in dergelijke omstandigheden, maar het was – en is – toch een bizarre ervaring.

Peter vangt haar blik en knikt haar toe. Begrijpt hij welke gedachten er in haar omgaan?

‘Wat zijn jullie plannen voor vanavond?’ informeert hij in het algemeen.

‘Ik heb een slaapdienst in De Mare,’ antwoordt Lianne. Peter weet natuurlijk best dat ze een slaapdienst in de zorginstelling in

het aangrenzende dorp heeft, want dat staat op de kalender op de koelkast. Hij vraagt het voornamelijk voor de kinderen.

‘Ik ga naar Ryan,’ zegt Daan. Hij schraapt de laatste bonen van zijn bord.

‘Met je gitaar?’ vraagt Peter.

‘Natuurlijk. Ryan heeft nieuwe muziek. Filmmuziek, maar ik weet niet meer van welke film,’ lacht Daan.

‘Ik ben benieuwd,’ zegt Peter. ‘En jij?’ Hij kijkt Nina vragend aan.

‘Huiswerk natuurlijk,’ zegt Nina kort. ‘Morgen een toets wiskunde.’

‘O,’ zegt Peter. ‘Nou, dan...’ Hij maakt zijn zin niet af. Nina en wiskunde, dat is altijd goed voor drama. Geen wonder dat Peter daar geen woorden voor kan vinden. De tijd van de goede raadgevingen als ‘begin op tijd’, ‘maak voor elke les al het opgegeven huiswerk’ en ‘vraag het meteen aan je leraar als je iets niet begrijpt’ is allang voorbij. Zo werkt school tegenwoordig niet meer. Volgens Nina dan. Eigenlijk vindt Nina dat school helemaal niet werkt. Jammer van haar tijd. Waar heeft ze wiskunde voor nodig als ze iets creatiefs wil gaan doen? Of misschien toch liever Frans gaat studeren? In geen geval exacte vakken.

Vanzelfsprekend zijn Lianne en Peter het daar niet mee eens, al hebben ze wel het idee dat het onderwijs vroeger deugdelijker was dan nu. Lianne kan zich in elk geval niet herinneren dat er zoveel lesuitval was als Nina en Daan nu hebben. Van collega’s met kinderen op andere scholen hoort ze dezelfde verhalen. Het is nu blijkbaar heel normaal. Evenals het feit dat schijnbaar alle tieners vinden dat ze te beklagen zijn met hun zware leven.

‘Wat zit je te lachen, mam?’ Daan schuift een flinke hap bonen in zijn mond. Blijkbaar heeft hij zonder dat ze het merkte opnieuw opgeschept.

‘Ach, zomaar,’ zegt Lianne. Nu lacht ze echt. Ze zit zomaar te dromen boven de door Nina verguisde bruine bonen, die haar

dochter desondanks prima lijken te smaken. Ze merkt dat Peter haar scherp aankijkt en ze knikt hem geruststellend toe.

Even later lacht ze gezellig mee als Daan een gek verhaal over school vertelt over de leraar geschiedenis die door het kunstmatige intelligentieprogramma ChatGPT een lestekst had laten genereren. Het programma had er een potje van gemaakt. Zoals de leraar droog opgemerkt had: ‘De geschiedenis is lang niet altijd een pretje geweest, maar het is goed dat het niet is gegaan zoals ChatGPT het weergeeft.’

‘Nienke heeft het voor haar opstel voor Nederlands gebruikt,’ vertelt Nina. ‘Het was maar goed dat ze het helemaal nalas. Het begin leek super, maar daarna kwam er de grootste onzin uit.’

‘Over een poosje kun je niet meer merken of het door een mens of door een robot is geschreven,’ zegt Daan.

‘Dat geloof ik niet,’ mengt Peter zich in het gesprek. ‘Ik wil dat in elk geval niet geloven. Volgens mij blijf je altijd het gevoel en de fijne nuance in die robotteksten missen.’

Lianne geniet van het gesprek tussen haar man en kinderen. Ze vindt het heerlijk om toe te kijken en te luisteren. Zelf hoeft ze niet zo nodig steeds aan het woord te zijn. Haar vader was een stille man. Ze heeft het idee dat ze hem nooit goed heeft leren kennen, omdat hij nooit open is geweest en altijd afstand leek te bewaren. Ze had altijd het gevoel dat het nooit goed, of goed genoeg, was, wat ze ook deed. Ze kan dan ook niet zeggen dat ze een echte band met hem heeft gevoeld.

Als kind heeft ze dat niet zo gemist, want ze wist niet beter. Het was gewoon zo. Later, toen ze zag hoe Peter met zijn vader omging, zag ze wel hoe het anders kon. Karel, Peters vader, is een heel ander type dan haar eigen vader is. Dat maakt een groot verschil. Misschien was het voor Karel makkelijker omdat Peter een zoon is, maar dat gelooft ze eigenlijk niet. Niet dat Karel een makkelijke man is, want dat is hij beslist niet. Hij laat zich graag gelden, maar zijn steun was beslist onmisbaar in de tijd na Peters ongeluk. Nu ze

ziet hoe Peter met Nina en Daan omgaat en wat voor gesprekken hij met hen voert, mist ze haar vader met terugwerkende kracht in haar kinder- en tienertijd.

‘Gaan we nog even met de trein voor ik naar Ryan ga?’ Vragend kijkt Daan zijn vader aan.

‘Dat kan wel,’ zegt Peter.

Weer glimlacht Lianne. Nu Peter nog maar halve dagen werkt, heeft hij zijn modelspoorbaan weer tevoorschijn gehaald. Sinds hij uit huis ging, heeft hij die in dozen bewaard en trouw elke verhuizing mee verhuisd, steeds met de gedachte om er ‘ooit’ weer aan te beginnen.

Ze juichte het van harte toe dat Peter een hobby oppakte die hij in zijn eigen tempo kon beoefenen. Het is niet voor niets dat hij geen hele dagen werkt, maar van de rest van de dag achter een schermje zitten niksen wordt het ook niet beter.

Wat ze wel bezwaarlijk vond, was het feit dat ze inmiddels op zoek waren naar een ander huis, vanwege de verhuizing van Peters werk. Wat als de treinbaan die Peter nu wilde maken daar niet paste? Sowieso leek het haar niet bevorderlijk om zo’n baan te verhuizen.

‘Ik maak een modulebaan,’ had Peter gezegd en hij legde uit dat dat stukken baan zijn van bepaalde afmetingen die aan elkaar gekoppeld kunnen worden.

‘Maar toch,’ had ze tegengeworpen. ‘Die modules bouw je ook aan de hand van de ruimte die je nu ter beschikking hebt. Dat kan in een ander huis heel anders zijn.’

Daar had Peter weinig tegen in kunnen brengen. Het weerhield hem er in elk geval niet van om met het ontwerpen van een treinbaan bezig te gaan. Hij zou later wel zien of hij die plannen verwezenlijken kon of niet.

Daan verwoordde kernachtig haar mening: ‘Jammer van je tijd en energie.’

Het was Nina die de oplossing bracht. ‘Bij Nienke hebben ze

een salontafel met een glazen blad. Daaronder maakt haar moeder altijd een soort tentoonstelling. Met kerstdingetjes als het Kerst wordt, na de vakantie met vakantieherinneringen. Echt superleuk. Kun je niet beginnen met een kleine treinbaan in zo'n tafel? Om te oefenen?

'Cool!' had Daan meteen gezegd.

Peter had haar aangekeken. Aan zijn ogen zag ze dat hij het een erg leuk idee van Nina vond. Zelf leek het haar ook een grappig idee. Ze had haar schouders opgehaald en gezegd dat hun salontafel toch al zijn beste tijd had gehad, dus waarom niet?

'Mam, je droomt weer. Daan tikt stevig met zijn mes op de rand van zijn bord.

'Niet doen,' waarschuwt ze vlug. 'Ik dacht aan al die kringlopen die we afgezocht hebben op zoek naar een goede treintafel.'

'Toch was dat leuk,' vindt Peter.

'Echt wel,' zegt Nina.

'Duh, jij scoorde elke keer kleding. Je kast puilt uit,' zegt Daan.

'Alsof jij niets...' kibbelt Nina terug.

Lianne steekt haar hand op. 'We hebben leuke dingen op de kop getikt bij de kringloop,' sust ze. 'Wat willen jullie toe? Vla, yoghurt of allebei?'

'Een spiegelei,' zegt Daan en Lianne schenkt een bakje vol yoghurt en daarna wat vla in het midden.

'Ook een kringloopgelukje,' zegt Lianne en wijst naar de blauwgevlamde toetjesschaaltjes.

'Morgen komen opa en oma,' zegt Peter schijnbaar vanuit het niets, maar Lianne begrijpt de link wel.

Peters ouders zijn beste mensen en ze bedoelen het ontegenzeggelijk goed, maar in hun optiek is er maar één mening en dat is de hunne. Over veel dingen hebben ze een gedecideerde mening, waar ze met geen mogelijkheid vanaf te brengen zijn. Kringlopen vinden ze maar vies en de spullen die je daar koopt worden nooit 'eigen'. Morgen serveert ze de toetjes in de simpele glazen schaal-

tjes die je in vrijwel elk huishouden vindt en Nina zal geen opvallende, in de kringloop gescoorde kleding aantrekken. Jo, Peters moeder, heeft de gewoonte om uit belangstelling van elk nieuw kledingstuk te vragen waar het vandaan komt.

Met de robuust eiken salontafel uit de kringloop heeft Jo dan weer wel vrede, want dat is ‘anders’.

Voor Lianne naar haar werk gaat, strijkt en vouwt ze nog een flinke was weg. Peter zit achter de computer. Ze ziet aan zijn houding dat ze hem niet moet vragen of hij naar de afvoer van de wastafel wil kijken. Die zit nog niet verstopt, maar veel scheelt het niet. Het water loopt erg traag weg. Morgen of overmorgen is ook goed. Peter heeft voor vandaag de knollen duidelijk op. Bovendien speurt hij het internet af naar betaalbare huurwoningen, wat een gebed zonder eind lijkt te zijn. Ooit moet het toch een keer lukken om in aanmerking te komen voor een huis dat bij hen past en dat betaalbaar is?

‘De aanhouder wint,’ zegt Peter met een flauwe lach als ze hem gedag zegt voor ze vertrekt voor haar slaapdienst. ‘Maar niet meer vandaag.’

Met resolute gebaren klikt hij de openstaande tabbladen dicht en sluit de computer af. ‘En nu allebei naar onze slaapdienst,’ grapt hij.

Lianne lacht. Voor zij aan slapen toe is, heeft Peter allang de ogen dicht. Tenzij Daan of Nina hem nodig heeft natuurlijk. Maar die weten inmiddels best, dat ze op dit tijdstip niet veel meer van hem moeten verwachten, al is hij de eerste die klaarstaat als er iets aan de hand is.

Peter staat op van de bureaustoel en ze slaat haar armen stevig om hem heen.

‘Ik houd van je,’ zegt ze.

‘En ik van jou,’ antwoordt hij, terwijl hij haar een ogenblik tegen zich aantrekt. ‘Ik hoop dat je een rustige dienst hebt.’

‘Dat hoop ik met je mee. Slaap lekker. Ik laat het licht in de keuken aan voor als Daan en Nina thuiskomen.’

‘Prima, tot morgen.’

Neuriënd loopt Lianne de trap af naar de keuken, waar ze het lichtje van de afzuigkap aanknipt, zodat de kinderen niet in het donker thuiskomen. Nog even en dan wordt de klok alweer verzet. Dan komen ze niet alleen in het donker thuis, maar gaan ze na het ontbijt ook al in het donker weg.

Ze rilt als ze het tuinpad afloopt naar de auto. Haar zomerjas is nu echt te fris. Morgen zal ze de winterjassen aan de kapstok hangen.

Fie zoekt verbinding, maar waar vindt ze die?

Na een leven lang gereisd te hebben, is de gepensioneerde Fie neergestreken in haar ouderlijk huis in Amersfoort. De reislust is er bij haar inmiddels van af en ze weet niet meer goed wat ze met zichzelf aan moet. Door een toevallige ontmoeting begint het Fie te dagen dat ze al jaren maar half leeft – sinds ze niet meer reist, gaat ze nauwelijks meer de straat op en leidt ze een teruggetrokken bestaan. Ze neemt zich voor om het roer om te gooien. Maar hoe vindt ze de verbinding waar ze zo naar verlangt?

Als ze op een dag wordt herenigd met verre familieleden Peter en Lianne, die maar geen huis kunnen vinden in de stad, krijgt Fie het idee dat ze elkaar wellicht kunnen helpen. Dit blijkt echter niet zo eenvoudig te zijn, want Peters gezin kampt zelf ook met de nodige problemen.

Simone Foekens vertelt in *Geluk te over een aangrijpend verhaal over eenzaamheid en de kracht van een klein duwtje in de rug. Eerder verschenen van haar onder andere de romans *Familiehuis aan zee* en *Mijn leven na jou*.*

Romanserie

ISBN 978 90 2055 539 4 NUR 344

9 789020 555394 >

www.romanserie.nl